

بخشهای ناشناخته ای از محل دفن مولانا در قونیه ترکیه کشف شد

موزه مولانا بعد از موزه توپ کاپی در استانبول ، دومین موزه پربازدید ترکیه است و کار مرمت نیز به نحوی صورت می گیرد که مانعی برای بازدید از موزه و بارگاه مولانا ایجاد نشود

سرویس ترکیه/خبرگزاری آران
خبرگزاری آران / سرویس ترکیه : گروه مرمت بارگاه مولانا در شهر قونیه ترکیه، به یک درب ورودی جدید که تاکنون ناشناخته مانده بود، رسیدند که 18 چله خانه را از پشت به سرای چلبی وصل می کرد.
به گزارش ایرنا به نقل از تلویزیون دولتی ترکیه ، کار مرمت و بازسازی اساسی موزه و مقبره مولانا در قونیه به تازگی از سوی یک گروه مجرب آغاز شده بود.
موزه مولانا بعد از موزه توپ کاپی در استانبول ، دومین موزه پربازدید ترکیه است و کار مرمت نیز به نحوی صورت می گیرد که مانعی برای بازدید از موزه و بارگاه مولانا ایجاد نشود.

در بخش اول کار مرمت، متخصصان مرمت به نکته جدیدی در مقبره مولانا پی بردند و آن هم این که دربهای چله خانه بارگاه برخلاف نظریات پیشین کوچکتر از دربهای معمولی نبوده است و افراد به هنگام ورود می توانستند بدون خم کردن سر خود، وارد چله خانه شوند.
در اندیشه های تصوف، خم کردن سر به هنگام ورود به چله خانه، نمادی از کوچک شمردن خود در برابر معبود است .
چله خانه به محلی گفته می شود که درویش برای ریاضت کشیدن در آنجا اقامت می کردند.
در این بخش از مرمت، 18 چله خانه تاریخی واقع در سمت چپ ورودی اصلی بارگاه مورد مرمت و مقاوم سازی قرار خواهد گرفت.
در طول مدت مرمت ، بخش درویشان و حیاط مجموعه اصلی به روی بازدید کنندگان بسته خواهد بود.
مرمتگران در برخی از حجره های درویش به کف اصلی رسیدند و مشخص گردید که کف این حجره ها با نوعی سنگ با نام " سیلله " که از روستایی با همان نام استخراج می شود، تفریش شده است.

گروه مرمت همچنین در حین مرمت به یک درب ورودی جدید رسیدند که 18 چله خانه را از پشت به سرای چلبی وصل می کرد.
" نوری شیمشک ار " معاون مرکز تحقیقات و پژوهش مولانا وابسته به دانشگاه سلجوق قونیه درباره ریاضت درویشان در طریقت مولویه می گوید : "مهمترین بخش آموزش مولویه ریاضت کشیدن یا چله کشی نام دارد ."

این ریاضت که یک هزار و یک روز به طول می انجامیده است ، دارای تکنیکهای آموزشی خاصی بوده است. درگاه مولانا یکی از 140 مولویخانه دوره عثمانی بوده است که به آموزش و پرورش " درویش مولویه " می پرداخت .
گفته می شود این آموزش سخت در دوره سلطان ولد فرزند مولانا آغاز شد.
درویشها 3 تا 18 روز آموزش های طاقت فرسا می دیدند و در این مدت خود را در حجره ها حبس می کرده اند.
در این مدت آنان با هیچ کس دیدار نمی کنند و وقت خود را به تفکر می گذرانند.
طول آموزش درویشان همانگونه که ذکر شد یک هزار و یک روز بوده است.
افراد بعد از خواندن و نوشتن، تجوید قرآن کریم، فراگیری عربی و فارسی به مقام " دده " (پدر بزرگ) می رسند و در مولویخانه های دیگر به تدریس تصوف می پرداختند.